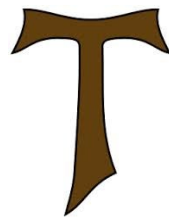

BUTLLETÍ DE L'ORDE FRANCISCÀ SECULAR DE CATALUNYA

Any 31

Abril 2026

núm. 297

Web: ofscat.jimdofree.com

e-mail: ofscatalunya@outlook.es

Web: ordenfranciscanasecular.es

**27 d' abril Mare de Déu de Montserrat,
Patrona Zona de Catalunya**

«La Mare de Déu de Montserrat, la nostra estimada **Moreneta**, és molt més que una talla romànica del segle XII; és el cor espiritual de Catalunya. Amb la seva pell fosca i la seva mirada serena, ens acull des del seu tron d'argent a l'absis de la basílica, on fou entronitzada gràcies a l'amor i la devoció del poble.

Com a **Mare de Déu en Majestat**, se'ns presenta en una actitud de pau profunda, custodiant l'Infant Jesús a la seva falda. Amb la mà dreta ens ofereix l'orbe, simbolitzant que tot el cosmos resta sota la seva protecció maternal, mentre que amb l'esquerra envolta delicadament l'espatlla del seu Fill, presentant-nos-el com a Salvador. L'Infant, en un gest d'amor infinit, ens eleva la mà per beneir-nos, mentre sosté una pinya: el fruit de la vida eterna i la promesa d'una fecunditat espiritual que no s'acaba mai.»

EVANGELITZAR AVUI SEGUINT A SANT FRANCESC D'ASSÍS.

El Papa Francesc, en un dels seus darrers documents li varen fer una entrevista poques setmanes abans de morir i es va publicar pòstumament en forma de llibre amb el títol de *Sant Francesc d'Assís*. Resumia el seu llegat i explicava com l'havia inspirat durant tot el seu pontificat, d'ençà de l'elecció del seu nom. Tot llegint-lo aquests dies de Quaresma i de conversió, he vist clarament com també ens pot continuar guiant encara ara a tots nosaltres, com Església de Jesucrist, per sortir en missió a evangelitzar el món d'avui, tan necessitat de justícia i de pau, on augmenten cada dia les persones que pateixen i cauen en l'exclusió social.

El què més m'ha fet pensar és la manera d'estar en el món de sant Francesc, entesa en ella mateixa com a evangelització. Sant Francesc en el seu obrar era talment com un evangeli vivent,

precisament per haver assumit l'Evangeli com a forma de vida. La seva opció de viure l'Evangeli va ser molt radical, des del mateix moment en què la Paraula li va tocar el cor i va veure clarament la seva vocació. Ja s'havia iniciat el seu procés de conversió, a partir de l'encontre amb Jesucrist besant el leprós que el va captivar d'Amor; i també havia sentit la seva primera crida a restaurar l'Església davant del

crucifix de sant Damià -que s'havia pres primer al peu de la lletra, refent físicament fins a tres esglésies que estaven malmeses-. Sembla que, segons s'explica a la Vida primera del seu biògraf Tomàs de Celano, va ser escoltant a missa el fragment de l'Evangeli de sant Mateu on Jesús envia els seus deixebles a predicar (Mt 10, 7-10) que ho va copsar. I al llarg de la seva vida no va deixar de créixer en el seu amor i en la seva fidelitat a l'Església de Jesucrist.

Tot plegat m'ha fet entendre que no ens calen grans estructures ni pressupostos; ens fan falta sobretot cors cremats pel mateix foc de l'Esperit que va transformar un jove mercader d'Assís en el germà de tots, per configurar-se a Crist. Com ell, estem cridats a restaurar l'Església i a reconstruir un món més just, no amb pedres i morter, sinó amb l'exemple de vides que facin gust de cel. Quan sant Francesc anava pels carrers i places amb el testimoni de la seva presència, el seu exemple anava sempre al davant de les paraules; aquestes, sovint no li calien.

En una època com la nostra saturada d'informació a les xarxes socials, on els discursos s'esgoten ràpidament, el testimoni de la presència esdevé la nostra eina més poderosa. Francesc no va anar als leprosos a fer-los un sermó; hi va anar a viure, a besar-los les ferides i a compartir la seva realitat. Avui, els nostres leprosos han canviat de nom: són, entre d'altres, la soledat de la gent gran, la incertesa de futur dels joves, el drama dels migrants fugint de guerres i de fam o el buit existencial de les societats benestants.

Com si sentíssim encara aquest ressò de les petjades de l'estil de vida i de la predicació de sant Francesc, enguany que es compleixen 800 anys de la seva mort, penso que evangelitzar avui per part nostra ha de significar, abans de res, ser-hi; és a dir, ser portadors de pau i bé als que ens envolten. Una presència franciscana és aquella que no jutja, que no arriba amb respostes prefabricades, sinó que es fa companya de camí. El món no necessita més mestres, necessita testimonis que transmetin amor només per la seva manera de mirar i d'escoltar. I que també recolzin les causes bones i justes, amb valentia i compromís personal, moguts per l'anhel de col·laborar a fer realitat un món millor i així acostar-nos a la realització del Regne de Déu.

L'estil de sant Francesc és el servei als altres des de la humilitat i la minoritat. En un context social on tothom lluita per l'èxit, el poder i la visibilitat, el franciscà està cridat a buscar l'últim lloc. Aquesta és una forma revolucionària d'evangelitzar: des de la fragilitat i la petitesa. Evangelitzar avui seguint a sant Francesc implica, doncs, renunciar a qualsevol posició de superioritat moral. No som els amos de la veritat, sinó servidors de la joia de l'Evangelí. Quan ens apropem als altres sentint-nos nosaltres petits, sense privilegis ni pretensions, eliminem les barreres que sovint allunyen la gent de l'Església i ens agermanem de veritat amb ells. La nostra autoritat neix de l'autèntica fraternitat, de la coherència i de la capacitat de servir als germans amb amor i amb gratuïtat. En un món de transaccions, la gratuïtat

amorosa i la germanor franciscana en la nostra actuació és el signe més clar de la presència de l'Amor de Déu.

Un dels gestos més profètics de sant Francesc va ser la seva trobada amb el sultà al-Malik al-Kamil, en plena Croada, a Damietta. En lloc de l'espasa, Francesc va triar la paraula i el respecte. Avui vivim en una societat profundament fragmentada, on l'altre és vist sovint com un enemic o un rival. L'evangelització franciscana ha de ser, per definició, dialogant. No es tracta de diluir la nostra identitat cristiana, sinó de creure que l'Esperit Sant ja treballa en el cor de cada persona, sigui quina sigui la seva creença o ideologia. Evangelitzar és també buscar les llavors del Verb -com ho va indicar sant Justí al segle II i també el Concili Vaticà II que va convocar el papa Joan XXIII- en la cultura actual, en l'art, en les lluites socials i en les altres tradicions religioses. Ser instruments de pau, com demanava sant Francesc al Senyor que el fes, vol dir desarmar el llenguatge i apostar per la trobada, especialment amb aquells que pensen diferent. És a dir, amb el diàleg, construir ponts en un món polaritzat per fer-lo més receptiu a l'anunci de l'Evangeli.

No es pot oblidar, a més a més, que per a sant Francesc la fraternitat no s'atura en els humans, sinó que abraça tota la creació. En el context de crisi climàtica actual, l'evangelització té una dimensió ecològica imprescindible. Anunciar la Bona Nova avui és també denunciar el maltractament de la terra, germana nostra. Quan vivim de manera austera, quan respectem els cicles de la natura i quan defensem la vida en totes les seves formes, estem evangelitzant. El *Càntic de les Criatures* de sant Francesc no és un poema bucòlic, sinó que és tot un programa de vida. Mostrar que és possible viure amb menys per viure millor, és una de les maneres més clares de dir al món que la nostra felicitat no depèn de tenir coses, sinó de compartir i ser germans.

Finalment, no podem oblidar el que sant Francesc anomenava la perfecta alegria. Ell coneixia bé el sofriment i el rebuig; però va mantenir al llarg de la seva vida, en tota circumstància, una joia profunda que naixia de saber-se estimat per Déu a qui sentia com a Pare-Mare. Per tant, l'evangelitzador franciscà no és un profeta de calamitats. En un moment com l'actual en el que el pessimisme i el cinisme semblen dominar-ho tot, el cristià ha de ser portador d'esperança, el millor antídoto contra el nihilisme. Aquesta joia no és una alegria ingènua, sinó la certesa que la llum de la Resurrecció de Jesucrist ja està actuant, penetrant per les esclotxes del nostre món. Creiem que Jesucrist és enmig nostre, viu en l'Esperit. La nostra

alegria, per tant, ha de ser contagiosa; una alegria que neix de la llibertat del cor i de la confiança absoluta en la Providència.

Ara que ens estem preparant per revivre la Pasqua, i que per tal de ser fidels al manament que ens va fer Jesús volem escampar la Bona Nova

de l'arribada amb Ell del Regne de Déu, és bo de recordar l'exemple de sant Francesc. Encarnar el seu esperit amb creativitat i atracció pels homes i dones d'avui demana tornar a l'essencial: l'amor a Jesucrist, la vida en fraternitat i el servei als pobres, sense oblidar el seu gran amor a l'Església de Jesucrist. Estic segur que si som capaços de viure amb senzillesa, d'estimar als germans sense condicions i de mirar el món amb la tendresa i l'amor amb què el mirava sant Francesc, l'anunci de l'Evangeli s'obrirà pas per ell mateix.

Carles Cascante-Serratos, ofs

DAMNIFICATS A JEREZ

La fraternitat de l'Orde Franciscà Secular de Badalona ha fet l'esforç d'anar a Jerez per portar ajuda a Càritas per als damnificats de les pluges que han afectat Andalusia.

Vam sortir el mati de Múrcia i vam arribar la tarda a Jerez.

Avui a las deu del matí hem donat tot el material que els portàrem per Càritas, el personal de Càritas ens ha rebut molt bé després de descarregar el furgó, ens han portat a la cuina on ens han donat esmorzar, després ens han ensenyat les instal·lacions, on reciclen la roba, on fan els cursets de formació.

On higienitzen la roba en un aparell, i ha d'estar 4 hores tancat en una habitació.

Després hem entrat en el taller de costura on hi ha la roba reciclada, fan bolsos, bosses, fundes per ulleres etc. Tenen la seva marca.

Donem las gràcies al personal de Càritas per la seva labor.

Hem parlat amb una damnificada que encara no ha pogut tornar a casa a causa de l'aigua. Ella està ajudant a Càritas, restaurant mobles.

Ahir quan anàvem cap a Jerez, a la carretera d'Antequera vàrem veure la repercussió de les pluges, despreniments a la carretera, arbres caiguts amb les seves arrels a l'aire, pel vent. Llocs exarcats d'aigua.

Encara hi ha famílies que no han pogut tornar a casa seva. La senyora que ens parla ens diu que on ella es troba encara hi ha 15 famílies sense llar, que ho han perdut tot.

Sense mes, després d'una bona feina ens acomiadaven.

Pau i be..

María Isabel Suara. ofs

LA MERAVELLA DE LA RESURRECCIÓ

La meravella es pot entendre com un sentiment profund d'admiració i respecte, acompanyat d'una sensació de sorpresa. No reflecteix això mateix l'experiència de la Resurrecció: el descobriment de la tomba buida, la trobada amb el Senyor Ressuscitat i l'enviament en missió per anunciar la Bona Nova? La meravella ens envolta en molts moments de la vida. Encara que de vegades sigui efímera, també pot convertir-se en un do durador que, dia rere dia, ens recorda la nostra pertinença al poble de la Resurrecció.

Les postes de sol, una obra d'art, la naturalesa, unes paraules amables, solen omplir-nos de sorpreses. La creació i les relacions humanes ens conviden, amb delicadesa, a deixar-nos aclaparar per les meravelles. Ens deixem tocar per la meravella? Hem entrat en "mode supervivència" o hem entrat en una rutina avorrida, on la celebració de la Pasqua és només un altre diumenge? Aquesta celebració de Pasqua marca l'inici dels 50 dies del temps de Pasqua, una invitació a donar la benvinguda al regal de la Resurrecció i a sortir del mode de supervivència i la rutina.

Ens criden pel nostre nom milers de vegades al llarg de la nostra vida, però quan l'escoltem expressat d'una manera nova per primera vegada, ens omplim de meravella. La primera vegada que vaig escoltar el meu nom precedit per "papa" o "avi", va cridar la meua atenció i em vaig omplir de felicitat, de meravella. El matí de Pasqua, quan Jesús va cridar a Maria Magdalena, ella va escoltar el seu nom d'una manera nova. Estava plena d'ensurt, però també se sentia cridada i enviada. Va ser cridada pel seu nom, enviant-la als apòstols per anunciar-los: "Crist ha ressuscitat" i nosaltres també som cridats i enviats, no només en aquest temps de Pasqua, sinó tots els dies de les nostres vides. Com donem testimoni amb la nostra vida diària de la crida del Ressuscitat? Com anomenem els altres pel seu nom? Els despertem un sentiment de penediment o de meravella?

Referint-se a la vida de Sant Francesc d'Assís, el periodista catòlic Philip Kosloski, va dir: "Una vida autènticament arrelada a l'Evangelí té més poder que qualsevol rei o governant terrenal, i durarà per l'eternitat." Aquesta afirmació és al cor de la nostra meravella pasqual i de la nostra vida. Ella és al cor de la crida al nostre nom per Crist Ressuscitat. Això no només és cert per a Sant Francesc i per als innombrables sants que honorem, és cert per a nosaltres, avui, aquí i ara al 2026. Nosaltres el poble de la resurrecció per al nostre temps i lloc, som cridats i enviats. Que les nostres vides siguin testimoni de

l'Evangeli i permetin als altres descobrir la meravella com un do que se'ns ofereix encara avui. Podem aconseguir-ho quan entenem que l'admiració, el respecte i la meravella no són regals en va, sinó regals que ens ofereix cada dia la Resurrecció de Jesús. En el baptisme, estem cridats a viure l'Evangeli de manera autèntica (que significa aprendre i créixer sense descans) i som testimonis de la Resurrecció. Acceptem quedar meravellats i omplir el nostre racó del món d'admiració. Ajuda a canviar les coses, igual que la Resurrecció fa dia rere dia.

Lluís Viñas, ofs

Al·leluia!
Crist ha
ressuscitat!

GAUDI set coses que no sabíem

En el marc de l'Any Gaudí 2026, que commemora el centenari de la mort de l'arquitecte català, el degà d'IQS School of Management i catedràtic de la Universitat Ramon Llull, **Flavio Comim**, proposa redescobrir la figura d'**Antoni Gaudí** més enllà de la seva obra arquitectònica. Segons explica, la seva vida ofereix lliçons que connecten amb temes actuals com la resiliència, el lideratge, la innovació o el sentit del treball.

A partir d'aquesta mirada, Comim destaca set aspectes de la vida i el pensament de Gaudí que sovint passen desapercebuts però que ajuden a entendre millor la seva figura.

1. La malaltia infantil va marcar la seva manera de mirar el món

Quan tenia sis anys, Gaudí va patir febre reumàtica, una malaltia que li provocaria dolors recurrents durant tota la vida. Aquesta situació li impedia sovint jugar amb altres infants i el va portar a passar moltes hores observant la natura, especialment als camps de Tarragona. Aquesta capacitat d'observació acabaria esdevenint una de les bases del seu llenguatge arquitectònic i de la seva creativitat.

2 Va ser un estudiant força normal

Durant l'adolescència, Gaudí va estudiar al Col·legi dels Escolapis de Reus. Els seus resultats acadèmics no destacaven especialment: tenia suspensos, aprovats justos i algunes bones notes. Només va sobresortir clarament en una assignatura, la geometria, on va obtenir un excel·lent. Per a Comim, aquest fet recorda que no cal ser brillant en tot per trobar el propi camí.

3. Creia que la feina amb sentit no es fa per diners

Gaudí defensava que "les coses que realment valen la pena no es fan pensant en la compensació material". Per a ell, el valor del treball es trobava en la feina ben feta i en l'esforç constant. També parlava de la "repetició intel·ligent", un mètode basat en perfeccionar una idea a través de la pràctica i la revisió contínua. Alguns estudis apunten, per exemple, que hauria arribat a modificar fins a 25 vegades la façana del Palau Güell.

4. Entenia que les organitzacions també es mouen per emocions

En projectes com el complex industrial de La Obrera Mataronense, Gaudí va mostrar una visió social i humana de les organitzacions. Considerava que, tant en les relacions personals com en les

institucions, les emocions tenen un paper tan important com la raó. Defensava també un lideratge basat en

el respecte i afirmava que “ningú no és inútil, i qui mana ha de conèixer les possibilitats del servidor”.

5. La seva innovació estava arrelada en l’origen

Gaudí és considerat un dels arquitectes més innovadors de la història, però ell mateix insistia que la innovació només és autèntica si té arrels. “La veritable originalitat és tornar a l’origen”, afirmava. Criticava aquells que busquen ser originals només per destacar, i advertia que les idees sense fonament són efímeres.

6. Volia inspirar les generacions futures

Gaudí era conscient que la construcció de la Sagrada Família superaria la seva pròpia vida. Per això va pensar el projecte també com una font d’inspiració. Va decidir començar per la façana del Naixement, plena de vida i esperança, perquè creia que una imatge positiva atrauria el suport i l’entusiasme necessaris per continuar l’obra.

7. La seva mort va revelar el prejudici de l’aporofòbia

El 7 de juny de 1926, Gaudí va ser atropellat per un tramvia a Barcelona. A causa de la seva aparença austera —fruit de la pobresa voluntària en què vivia dedicat a la Sagrada Família— molts vianants el van confondre amb un captaire i no el van ajudar immediatament. Finalment va ser traslladat a l’Hospital de la Santa Creu, on no va ser identificat fins l’endemà pels seus amics.

Per a Flavio Comim, aquests episodis mostren que la grandesa de Gaudí no es troba només en els edificis que va construir, sinó també en la seva manera d’entendre la vida, el treball i el sentit del compromís amb una obra que sabia que potser mai no veuria acabada.

Terra Santa: confiança enmig de la incertesa

Hi ha viatges que es preparen durant mesos. I n'hi ha que es preparen durant anys, i són per tota la vida. El nostre pelegrinatge a Terra Santa era un d'aquests.

El David i jo hi vam anar amb un motiu molt concret: celebrar els nostres 25 anys de matrimoni i renovar els vots a Canà. Abans de la nostra conversió ja havíem intentat fer aquest viatge, atrets pel pes històric d'aquella terra, però no havia estat possible. Ara entenem que no era el moment. No és el mateix anar-hi amb admiració que amb fe. Pocs dies abans de marxar, la situació política es va tensar. Ho vam parlar i ho vam pregar. Vam decidir deixar-ho en mans del Senyor: si no convenia, que el viatge es cancel·lés. No es va cancel·lar. I així va començar un pelegrinatge que, des del primer dia, **va ser un regal rere l'altre.**

Renovar els vots a Canà va ser un moment senzill i profund. A la capella de Sant Joan Evangelista, tan vinculat a la nostra conversió, tornàvem a dir "sí". No era només repetir unes paraules, sinó reconèixer el que Déu ha fet en la nostra història.

Cada dia celebràvem **l'Eucaristia en llocs de l'Evangelí**. Costa explicar què significa combregar allà on Jesús va caminar. Ell es fa present i el temps sembla esborrar-se. Ets amb Ell, en el mateix lloc on va parlar, on va plorar, on va ensenyar i on va estimar.

Al mar de Galilea, mentre érem a la barca, imaginàvem Jesús a la riba, com aquell matí després de la Resurrecció, mirant els deixebles des de la platja. I ens preguntàvem: **"I si ens estigués mirant ara?"** La seva pregunta a Pere ressonava també en el nostre cor: **"M'estimes?"**

Finalment, **la missa dins del Sant Sepulcre**. Celebrar l'Eucaristia en el lloc de la Resurrecció va ser una gràcia immensa. No sabíem que seria l'última a Terra Santa ni que, poques hores després, esclataria la guerra. Ara entenem **que el Senyor ens enfortia allí, on va vèncer la mort**, abans del que estava a punt de passar. En sortir del Sant Sepulcre va sonar la primera alerta. La guerra havia començat i tot allò que temíem abans de marxar es feia realitat.

Tanmateix, dins nostre hi havia una pau inesperada. El Senyor no va evitar la situació. Però es va quedar amb nosaltres dins d'ella. Vam

entendre que la pau no neix de controlar els esdeveniments, sinó de confiar

Em va venir al cor una frase de l'Apocalipsi que moltes vegades havia pregat i sempre m'havia commogut: «**No van estimar tant la vida que els fes por la mort**» (Ap 12,11). Sempre havia demanat al Senyor que davant de la dificultat sabés posar-me a les Seves mans. I ara, enmig d'aquella situació, sentia que el Senyor ens ho regalava. Des d'Arenys, però, la nostra família va rebre la notícia de la guerra amb molta angoixa, que es va anar asserenant en veure'ns tranquils. Amb els nostres fills vam tenir una conversa molt clara. Els vam dir: "Volem tornar. Però si no fos així, només us demanem dues coses: **estudieu i no perdeu la fe**". Som creients. Sabem que la vida no s'acaba aquí. Volíem que, fins i tot davant la possibilitat més dura, la confiança fos més gran que la por. Aquella conversa ens va unir molt. Les alarmes sonaven cada vegada més sovint, i cada vegada que baixàvem al soterrani resàvem el rosari amb pelegrins d'arreu del món, cadascú en la seva llengua. Vam experimentar amb força la comunió de l'Església. **Allà, sota terra, érem una sola fe, un sol cor i un sol Esperit, units més enllà de qualsevol frontera.**

Quan l'espai aeri es va tancar i els míssils van passar tan a prop que literalment els vam sentir sobre nostre, vam comprendre que calia sortir.

Finalment **vam sortir per via terrestre cap al Caire**. El desert s'obria davant nostre amb una bellesa austera. Pensava **en l'Èxode, i en la fugida a Egipte de la Sagrada Família**. D'una manera humil, nosaltres també ho vivíem, i era, de nou, un regal preciós i inesperat amb el qual culminava la nostra peregrinació .

Hem tornat amb el cor agraït. No tant pel que hem vist, sinó per la confiança que el Senyor ens ha regalat enmig de la incertesa. El que humanament hauria pogut ser un malson el vam viure amb alegria, recordant el que diu sant Pau: «*Sabem que Déu ho disposa tot en bé dels qui l'estimen*» (Rm 8,28).

D'una manera molt especial guardarem per sempre en els nostres cors tres grans dons de la seva presència:

El primer, **la gràcia de l'abandonament confiat**. Davant la possibilitat real que alguna cosa pogués succeir, vam sentir una pau que no venia de nosaltres. Ens sabíem a les Seves mans i acceptàvem la Seva Voluntat, fos la que fos, sense dubtar del seu Amor. Descansàvem en Ell.

El segon regal, profundament matrimonial. Mirant-nos als ulls, el David i jo, vam comprendre que, si aquell hagués estat el nostre moment, no podríem

desitjar ser en cap altre lloc ni de cap altra manera: **estàvem junts, després de 25 anys de matrimoni, sostinguts per la gràcia de Déu. Va ser una renovació silenciosa i molt real dels nostres vots**, nascuda no només a Canà, sinó en aquella entrega compartida a la Voluntat del Senyor. Sentir que la plenitud és caminar units, passi el que passi, ha estat una gràcia immensa per la qual només podem donar gràcies.

I el tercer regal, experimentar **la força de la pregària**. La pregària que allà compartíem tots els pelegrins, units, i la que sentíem arribar des de tants llocs d'Espanya. Persones creients i no creients preguntant per nosaltres. Era una cosa gairebé palpable, com si es pogués tocar. Aquella comunió invisible ens va sostenir i creiem fermament que va ser la gràcia de Déu actuant en els nostres cors, regalant-nos una pau que humanament no s'explica.

Hem tornat més units, més enfortits, més confiats, **amb el cor inflammat per l'Amor de Déu i ple d'agraïment**: agraïment a Déu i a totes les persones que han pregat per nosaltres.

Un agraïment molt profund als franciscans que custodien aquesta Terra Santa que tant ens dona, que ens permet tocar l'Evangelí amb els peus i amb el cor.

La seva **manera de viure la fe**. Allà on hi ha **presència franciscana**, tot és diferent. Enmig de ciutats ferides amb edificis a mig construir i cases buides que parlen de fugida i de dolor, de realitats dures, els espais custodiats pels frares franciscans respiren una **bellesa senzilla que parla d'amor pel que és sant, d'un amor evangèlic que es concreta en la manera de mirar, de servir i de custodiar**. Així ens vam sentir: acollits, acompanyats, cuidats. **Ens vam sentir a casa**.

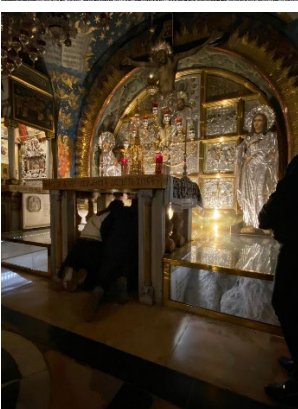
No custodien només pedres; custodien memòria viva. En una terra ferida, **la seva presència és una forma concreta de sembrar pau**.

No ens podem oblidar que aquesta terra, tocada per les guerres i per tants anys de tensions, necessita també la nostra presència.

Necessita la nostra pregària i la nostra proximitat perquè la fe continuï viva en el lloc on tot va començar.

Potser la manera més senzilla de respondre a tot el que hem rebut és aquesta: no deixar de pregar per Terra Santa i tornar-hi, quan sigui possible.

Ruth Rengel Royo

Ruth Rengel Royo

RESURRECCIÓ DE JESÚS

L'única persona que ha ressuscitat, que ha vençut la mort, és Jesucrist, perquè és més que persona; al fer-se home, és la humanitat de Déu.

La naturalesa del seu nou "cos" no ens deixa pas indiferents als cristians, ja que serà amb un cos semblant al seu que nosaltres, els qui ens ho creiem, i fem el què Ell ens diu, també ressuscitarem a la fi dels temps.

Després d'abandonar el sepulcre de la mort, Jesús s'apareix als seus deixebles, sense oblidar-se'n abans, molt probablement de "presentar-se" a la seva Mare. Molts d'ells creuen veure en Ell a un esperit, a algú "despullat" de cos, i Jesús per a què veiessin clar els demana alguna cosa per menjar.

Però, de què està fet el nou Cos del Ressuscitat ? Jesús segueix sent, a la vegada, Ell mateix i "un altre" en Ell. Això és un gran misteri incompreensible, però que es deixa veure, això sí, a través de la fe que Ell mateix ens dona.

Entre d'altres, Maria Magdalena i els deixebles d'Emmaús no el varen pas reconèixer. Ens agradaria saber en quines condicions se'ls va aparèixer per Pasqua.

Tots els escrits que fan referència a les aparicions de Jesús suggereixen que va ressuscitar amb el propi Cos que li pertany i que l'individualitza humanament, però, tot i ser el seu, es troba en una nova condició de vida, un nou estat que va més enllà de les condicions biològiques de la vida terrestre tot permetent-li modificar les diverses formes en què es manifesta.

Hem de tenir present que els cossos ressuscitats ja no estan limitats per l'espai i el temps, ambdós paràmetres que limiten les nostres vides a la terra. Jesús es manifesta amb el seu Cos ressuscitat, abans de la seva Ascensió, abans de la seva partida definitiva al Cel, allà on vol i com Ell vol, encara que sigui sent sota l'aparença d'un cos humà que li serveix per manifestar-se als homes i les dones, segons la manera d'interaccionar i comunicar-se amb totes aquelles persones que tenim vida terrestre, que ens expressem mitjançant la veu, els gestos, les mirades ...

El nou Cos de Jesús és un cos transfigurat per l'Esperit Sant i glorificat pel Pare; ja està plenament en el món diví. No només Jesucrist ha estat i és glorificat en el seu esperit, sinó també en el seu Cos. Aquesta transfiguració corporal li permet entrar en comunió amb el conjunt dels homes i dones perquè, precisament, tal i com dèiem abans, està més enllà dels límits de l'espai i del temps.

La presència sacramental de Jesucrist a la Sagrada Eucaristia seria incompreensible sense la transfiguració del seu Cos. És per la mediació del seu Cos glorificat que està sacramentalment present en el Pa consagrat, que Jesús entra en comunicació, en comunió amb nosaltres a l'Eucaristia.

La Resurrecció no és el retorn de Jesús a l'estat de vida anterior corporal a la seva mort, sinó la transformació del seu ésser carnal en ésser de glòria, totalment espiritualitzat per l'Esperit Sant. Per poder veure Jesucrist ressuscitat, transformat en "ésser de glòria" a la Sagrada Eucaristia, ens calen uns ulls nous, nets, amb fe que el Bon Déu ens regala quan entrem, al ser batejats, a "la colla" dels fills de Déu.

Per fer créixer aquesta fe, cal que la nodrim. Celebrem i agraïm al Pare la glòria del Fill.

Bona i santa Pasqua de Resurrecció !!!

Balbina Birba, OFS

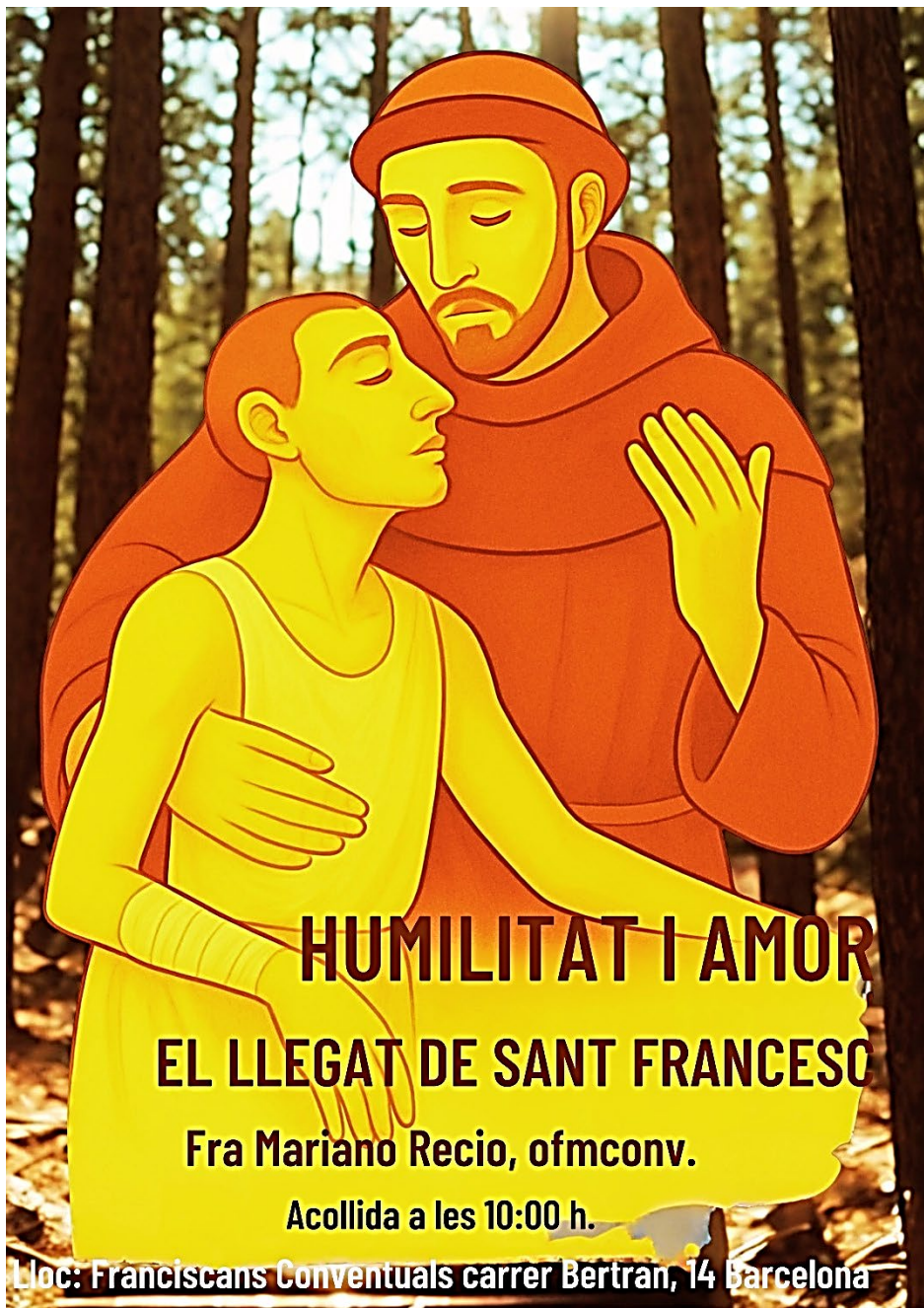
LA PASQUA COM A HORIZÓ DE PAU UNIVERSAL

Per al Papa León XIV, el misteri de la Resurrecció no és un consol privat, sinó una força política i social transformadora. En concloure el seu recés de Quaresma, el Pontífex ha subratllat que la "pau de Crist" no és una treva fràgil ni un equilibri de poders, sinó el fruit d'una justícia que neix del perdó.

"La tomba buida és el crit de Déu contra la guerra", hauria meditat el Sant Pare, recordant que cada conflicte armat és una negació de la Vida que la Pasqua celebra. En un món fragmentat per les tensions i l'amenaça nuclear, León XIV proposa una teologia de la reconciliació: la fe en el Ressuscitat exigeix el coratge de desarmar les mans i els cors.

Així, el camí cap a la Pasqua de 2026 es converteix, en el magisteri d'aquest Papa, en una crida a la comunitat internacional per passar de la "logística de la destrucció" a la "gramàtica de la pau". La llum que brolla del sepulcre és, en darrera instància, l'única esperança per a una humanitat que anhela, més que mai, el do de la concòrdia universal.

HUMILITAT I AMOR

EL LLEGAT DE SANT FRANCESCO

Fra Mariano Recio, ofmconv.

Acollida a les 10:00 h.

Lloc: Franciscans Conventuals carrer Bertran, 14 Barcelona

CAPÍTOL DE LES ESTORES

BARCELONA, 2-3 DE MAIG
DE 2024

Informació i inscripcions

Preu d'inscripció

- 10 € despeses generals
- 13 € dinar diària
- 10 € esmor
- 13 € dinar diumenge

Si no es participa de tot el Capítol, el total són 30 €.

Per poder participar és necessària la inscripció. Cal:

1. Omplir la fulla de sol·licitud i enviar-la a: comissio@capitoll'estores.cat
2. Formalitzar la inscripció fent una transferència bancària (segons la seva participació) al següent número de compte:

ESIB 0881 7065 4300 01 43 8446

Comissió: Inscripció CAPÍTOL ESTORES (+ NOM I COGNOMS)

SWIFT a BIC: BSABES33XXXX

El justificat de pagament corresponent s'ha d'enviar a: comissio@capitoll'estores.cat

Data límit d'inscripció: 31 de març

Per a consultes podeu trucar al 93 476 18 12 (de 9h a 19h) o al 93 476 18 12 (de 19h a 19h30 h)

Organitzat:

1566 — 2024
Franciscus
Fundació per a la Promoció de la Cultura

Redacció: O.F.S. Provincial de Catalunya, Diagonal 450, 08006 - Barcelona,
Tel 635612431 ofmcatalunya@outlook.es